

EQ MUIER*

Γιάννης Πλιώτας
*Στα αραβικά: «Εσχατη Μάχη»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Έχουν περάσει κιόλας τετρακόσιες εβδομήντα τρεις μέρες από τη στιγμή που ξεκινήσαμε το ταξίδι. Το τάγμα μας διέσχισε από άκρη σε άκρη όλο το πλάτος της άλλοτε κραταιάς Αυτοκρατορίας μας, για να φτάσει από τα χιονισμένα και περήφανα Πυρηναία στην άνυδρη και ζοφερή πεδιάδα του Μοζουάρ, μερικές λεύγες από την πόλη που κάποτε ονομάζονταν Εκβάτανα. Ούτε μία μέρα οι γυλιοί μας δεν έπεσαν στο χόμα αν δεν ήταν ακριβώς μία στιγμή πριν καταρρεύσουμε κι εμείς και ούτε μία μέρα δεν βραδύναμε το βήμα μας με πρόφαση τη βροχή που μας μαστίγωνε, τον άνεμο που μας τύφλωνε και το χιόνι που μας πέτρωνε.

Το πρώτο φως εκείνης της ημέρας είχε αρχίσει να ξεπροβάλλει πίσω από μακρινούς, πελώριους, ορεινούς όγκους στα Βόρεια και σύντομα θα σταματούσαμε για να ξεκουραστούμε και να τρυπώσουμε μες στις σκηνές μας, μακριά απ' την ματιά του ανελέητου, φωτεινού άστρου εκείνων των χωρών. Εκεί που είχε σταματήσει η κεφαλή της πορείας, στην μέση μίας πεδιάδας ερημικής ως εκεί που έφτανε το ανθρώπινο μάτι κι ακόμα παραπέρα, κείτονταν μία σκαλισμένη, πέτρινη επιγραφή.

Ο Λοχαγός μας, κατέβηκε απ' το άλογό του και τη διάβασε με στεντόρεια φωνή για να ακουστεί μέχρι και τις βοηθητικές ειδικότητες που ακολουθούσαν σαν μπουλουκι στο τέλος του φιδιού που είχαμε σχηματίσει: «Αλέξανδρος, Βασιλεύς Μακεδόνων. Εις Θεός μόνος. Το έτος 27.»

Είναι αλήθεια ότι οι περισσότεροι νεαροί στις γραμμές δίπλα μου, πήραν μερικές στάλες κουράγιου και όρθωσαν τα καμπουριασμένα αναστήματα τους, σαν να τους επιθεωρούσε εκείνη την στιγμή ο ίδιος ο θρυλικός Ήρωας. Νοερά προσπάθησα να ζωντανέψω στο νου μερικές εικόνες απ' το παρελθόν- αλίμονο μόνο εύκολο δεν ήταν. Είχαν περάσει χρόνια που δύσκολα μετρούνται, αναρίθμητες μάχες είχαν χαθεί και μία χούφτα μονάχα είχαν κερδηθεί. Φαινόταν πως η ίδια η ανάμνηση των γεγονότων έχει αρχίσει να ξεθωριάζει και να παρασέρνεται απ' τον καυτό λίβα που σαρώνει τα πάντα σε αυτό το καταραμένο μέρος. Στο τέλος, όταν και εμείς θα έχουμε περάσει από αυτή την πεδιάδα, όπως τόσοι και τόσοι στρατοί, το μόνο που θα έχει απομείνει θα είναι και πάλι αυτή η επιγραφή, να μιλάει για τα κατορθώματα καιρών παλιών κι ενδόξων.

Όταν πριν από τρία χρόνια ο Αυτοκράτορας αποφάσισε να συγκεντρώσει τον στρατό για μία τελευταία, απεγνωσμένη επίθεση απέναντι στον ανίκητο εχθρό, ελάχιστοι απ' τους στρατηγούς πίστευαν ότι υπήρχε περίπτωση να επικρατήσει τελικά στην Γη ο ένας και μόνος λόγος του Θεού. Κρυπτογραφημένα μηνύματα στάλθηκαν με αγγελιοφόρους που διέδωσαν τις αυστηρές εντολές του Αυτοκράτορα, σίγουρα όχι χωρίς να το πληροφορηθούν και οι πανταχού παρόντες κατάσκοποι του εχθρού.

Σύμφωνα με τις διαταγές, όλες οι στρατιωτικές μονάδες έπρεπε να εγκαταλείψουν στην τύχη τους τις περιοχές που κατείχε η Αυτοκρατορία στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και να συγκεντρωθούν τον φετινό χειμώνα στην πρωτεύουσα Πόλη. Από την Αρχαία Βρετανία ως την Χώρα του Πάνα και από την Μελανή Θάλασσα ως

Μάλτα, οι στρατιωτικές διοικήσεις μαζί με τους στρατιώτες και τις οικογένειές τους, αφού γκρέμισαν οχυρώσεις και αφού έκαψαν διοικητικά κτίρια και αποθήκες σιτηρών, εγκατέλειψαν τους τόπους τους, την ίδια ώρα που Γότθοι, Βάρβαροι, Νορμανδοί, Κέλτες, Τολουόκοι, Μινούχοι, Βάσκοι, Άβαροι και Ρούσοι εισέβαλαν στα εδάφη μας καταλαμβάνοντας πόλεις και χωριά στα ονόματα των Θεών τους.

Ο στρατός μας διαχείμασε στην πρωτεύουσα Πόλη και τα πρόχειρα καταλύματα που στήθηκαν για να φιλοξενηθούν όλοι οι ξενομερίτες και οι πρόσφυγες που συνεχώς κατέφταναν τα τελευταία χρόνια από τις ανατολικές κτήσεις, έφταναν ακόμα και σε απόσταση σαράντα μιλίων από τον Μεγάλο Ναό της Σοφίας του Θεού. Την πρώτη ημέρα της άνοιξης μία στρατιά, η μεγαλύτερη που είχε συγκεντρωθεί ποτέ κάτω από τις ευλογίες του Θεού και του Πάπα, άρχισε να κινείται με επικεφαλής τον ίδιο τον Αυτοκράτορα.

Ο Ρωμανός Β' ο Μεγαλοσχήμων, γνωρίζοντας πως το μεγαλύτερο μέρος του στρατού των εχθρών είχε απασχοληθεί τα τελευταία χρόνια με μία σειρά εισβολών στην απέραντη χερσόνησο που βρίσκεται μετά τον απέραντο ποταμό στα Ανατολικά, αποφάσισε να κινήσει αυτή την τεράστια στρατιά για να δώσει μία τελευταία μάχη. Από την μητέρα του Αυτοκράτορα, μέχρι και την τελευταία κλέφτρα της Πόλης, όλοι έλιωσαν τους θησαυρούς τους και όλοι στερήθηκαν τα παιδιά τους. Όταν πια όλος ο στρατός είχε πατήσει το πόδι του στην Ασία, πίσω από τα τείχη είχαν μείνει μόνο οι γυναίκες και οι γέροι.

Λένε ότι όταν ο Μοχάμεντ ο Αθάνατος γεννήθηκε, ένας σεισμός δυνατός σαν χίλιοι, έσχισε στα δύο τα θεμέλια του Ναού της Γέννησης στην Ιερουσαλήμ, ένας ανεμοστρόβιλος δυνατός σαν μανιασμένο ξεφύσημα Σατανά σάρωσε την Κτησιφώντα σβήνοντας την άσβεστη φλόγα του Ζωροαστρισμού και το Όρος Σινά χωρίστηκε στα δύο. Σύντομα μία νέα θρησκεία γεννήθηκε από τα σπλάχνα άλλων θρησκείων και ο Μοχάμεντ ανέβηκε στον θρόνο του Βασιλέα των Βασιλέων, ενώνοντας με το σπαθί του μέσα σε εκατόν πενήντα χρόνια Πέρσες, Πάρθους, Σκύθες, Άραβες, Αλχάζιους, Χαζάρους, Νομάδες, Αφγανούς, Γαμαλίτες, Ούνους και Καυκάσιους

Εκατό φορές οι εχθροί του ορκίστηκαν ότι τον είδαν να πεθαίνει στη μάχη και εκατό φορές ο Μοχάμεντ συνέχισε να ηγείται των στρατευμάτων του πάνω στο θεόρατο μαύρο άλογό του. Με δέκα πανίσχυρους προφήτες να προλέγουν το μέλλον, εκατό μάγους να τυλίγουν τους στρατιώτες του με ακατονόμαστες μαγγανείες και χίλιους αλχημιστές να εξαπολύουν φωτιές και κεραυνούς στους αντιπάλους, ο Μοχάμεντ φάνταζε ανίκητος.

Αυτόν τον Βασιλιά, τον Μοχάμεντ τον επονομαζόμενο Αθάνατο, που το πέραςμα του χρόνου δεν τον αγγίζει, εγώ είχα σταλθεί για να σταματήσω. Και είτε να τα καταφέρω και να δοξαστεί το όνομα του Κυρίου, είτε να αποτύχω και μαζί μου να σβήσει η Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Όταν συναντήσαμε μία μικρή περιπολία ανιχνευτών, όλοι αναστέναξαν με ανακούφιση, αλλά σύντομα βαθιές γραμμές χαράχτηκαν στα περισσότερα πρόσωπα. Ο επικεφαλής των ανιχνευτών, χωρίς καν να εξετάσει τα διαπιστευτήριά μας, είπε να βιαστούμε σαν ο Χάρος να βρίσκεται στο κατόπι μας, γιατί ο στρατός είχε ειδοποιηθεί να πάρει εσπευσμένα θέσεις. Μας οδήγησε αρκετά μίλια νοτιότερα στην ίδια πεδιάδα και αρχίσαμε να διακρίνουμε από μακριά τις σκηνές που είχαν στηθεί, περικυκλωμένες από μία βαθιά τάφρο. Ένα μυρμήγκιασμα από ανθρώπους και ζώα περνούσε τις ξύλινες γέφυρες και άρχισε να παρατάσσεται σε γραμμές.

Καθώς πλησιάζαμε καλπάζοντας, οι σύντροφοί μου συγκλονισμένοι στη θέα του όγκου του Αυτοκρατορικού στρατού, κοίταζαν με δέος τα πρωτόγνωρα παχύδερμα πλάσματα που ήταν θωρακισμένα από την κορυφή ως τα νύχια και τις διάσπαρτες ιπτάμενες, φουσκωμένες κατασκευές, που ήταν δεμένες σαν πλοία με άγκυρες στη γη και κρέμονταν σαν τσαμπιά απ' τον ουρανό. Πολεμικοί πύργοι εξοπλισμένοι με καταφλέκτες μετακινούνταν για να πάρουν θέση κάνοντας τη γη να τρέμει κάτω από τις ρόδες τους, ενώ κοπάδια τρομαγμένων καμηλών, μπλέκονταν με αλαφιασμένους τοξότες που μόλις είχαν διαταχθεί να μετακινηθούν από την δεξιά πτέρυγα στην αριστερή. Την ίδια ώρα συμπαγείς ίλες κατάφρακτων κλιβανάριων ιππέων και φάλαγγες πεζικάριων προχωρούσαν με απόλυτη τάξη, λαμβάνοντας θέση στις πρώτες γραμμές.

Από όσα πρόσωπα μπορούσα να διακρίνω μόνο ένας στους δέκα ή ένας στους είκοσι άνδρες ξεπερνούσαν τα τριάντα και ήταν βετεράνοι, σφυρηλατημένοι στα πεδία των μαχών. Ξεχώριζα θάρρος και πίστη, ήξερα, όμως ότι στην θέα του ανίκητου στρατού του Μοχάμεντ, οι περισσότερες ελπίδες αυτών των στρατιωτών θα εξανεμίζονταν. Δεν ξεγελιόμουν σαν τους περισσότερους άμαθους πολεμιστές από την Δύση, γιατί εγώ είχα πολεμήσει και στο παρελθόν ενάντια στον Μοχάμεντ και τους μάγους του. Τότε δεν ήμουν τόσο δυνατός όσο τώρα και η μοίρα δεν μου είχε ορίσει το καθήκον που μου έχει ορίσει τώρα.

Στάθηκα τυχερός γιατί η μονάδα μου αφού είχε φτάσει καθυστερημένα και προέρχονταν από πορεία, τοποθετήθηκε λίγο πίσω από το κυρίως σώμα του στρατού, ακόμα και πίσω από τα τάγματα αναπλήρωσης απωλειών. Στην αρχή της μάχης θα φροντίζαμε να σκοτώσουμε τυχόν λιποτάκτες και αργότερα αν παρουσιαζόταν ανάγκη θα καλύπταμε με ελιγμούς την υποχώρηση των υπολοίπων μονάδων. Μπορούσα εύκολα να φανταστώ ότι αυτό δεν ήταν ανάμεσα στα ενδεχόμενα που είχε εξετάσει ο Αυτοκράτοράς μας. Εκείνη η μέρα ήταν η μέρα που θα κρίνονταν η τύχη του κόσμου και αυτός ο στρατός είτε θα κέρδιζε, είτε θα έπεφτε μέχρι τον τελευταίο στρατιώτη.

Όπως μεταδόθηκε από στόμα σε στόμα σε λίγη ώρα θα παρουσιαζόταν ο Αυτοκράτορας και θα προσπαθούσε να μας εμψυχώσει. Απ' το σημείο που βρισκόμασταν θα μπορούσα να εξαφανιστώ σχετικά εύκολα και να επιστρέψω στον χώρο που είχαμε αφήσει πρόχειρα τα πράγματα και τον περιττό εξοπλισμό μας. Στον χώρο όπου βρίσκονταν τα πραγματικά Όπλα μου. Σκαρφάλωσα στις σκάλες ενός αχρηστευμένου, κουτσού Πύργου, που βρίσκονταν δίπλα μας και κοίταξα βάζοντας το χέρι μου στο μέτωπο για να διώξω την αντανάκλαση του ήλιου και στενεύοντας τα βλέφαρά μου. Στην Ανατολή μακριά είχε σηκωθεί ένα σύννεφο σκόνης που ξεκινούσε από τη γη και έφτανε ως τον ουρανό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Όταν πριν από δύο εβδομάδες είχε ξεγλιστρήσει ένα ηλιοκαμένο μεσημέρι για να πάω στην *Τοποθεσία*, ευχόμουν με όλες μου τις δυνάμεις να μην πάει τίποτα στραβά αυτή τη φορά. Από μέρες αισθανόμουν ότι πλησιάζουμε και είχα καταφέρει με έξυπνα τεχνάσματα να αλλάξω ανεπαίσθητα την διαδρομή μας και να μας οδηγήσω εκεί που ήθελα. Εκείνη τη μέρα είχαμε κατασκηνώσει στο σωστό σημείο και όταν νόμιζα ότι όλοι εκτός απ' τους σκοπούς κοιμούνταν, βγήκα αθέατος και έφτασα πίσω από έναν μικρό λόφο. Εκεί ήταν θαμμένη από χρόνια η Πανοπλία ενός σπουδαίου Άραβα πολεμιστή που είχε πεθάνει αφού είχε σκοτώσει χίλιους Χριστιανούς ιππότες και άλλους χίλιους. Γνώριζα που βρίσκονταν γιατί εγώ τον είχα θάψει εκεί και γνώριζα σε ποιον άνηκε γιατί εγώ του είχα κόψει το κεφάλι.

Μετά από μερικά αθόρυβα, πνιχτά μπηξίματα του φτυαριού μου στο χώμα, γύρισα από ένστικτο και είδα έναν από τους φρουρούς να με κοιτάζει απορημένα. Δυστυχώς κάποιος διάβολος είχε βάλει το πόδι του και τον είχε οδηγήσει εκεί από περιέργεια. Η έκπληξη που σχηματίστηκε στο πρόσωπό του ήταν ακόμα μεγαλύτερη όταν με είδε να κάνω δύο γρήγορες δρασκελιές προς το μέρος του. Άφησα να γλιστρήσει απ' το μανίκι μου ένα κοφτερό βέλος και του το έμπηξα με ορμή στον λαιμό, απ' όπου ξεπήδησε ένας θυμωμένος πίδακας αίματος.

Πρόλαβε να βγάλει μία κραυγή πριν σωριαστεί στο έδαφος πνιγμένος κι εγώ πρόλαβα να απομακρυνθώ πριν ξυπνήσουν όλοι και αρχίσουν να τρέχουν προς το μέρος του. Ο Λοχαγός μας απέδωσε την δολοφονία σε κάποιον ντόπιο νομάδα και διέταξε να σκάψουμε εκεί όπου ήταν παρατημένο το φτυάρι. Δεν άργησαν να φέρουν στην επιφάνεια έναν σκελετό χωρίς κρανίο, που ήταν θαμμένος μαζί με την ασημόχρυση πανοπλία του. Όλοι έμειναν έκθαμβοι μπροστά στην τέχνη με την οποία ήταν σκαλισμένη, τις βαρύτιμες διακοσμήσεις της και τις αραβικές ευχές προστασίας που ήταν τυλιγμένες γύρω της σαν φίδια.

Μιας και ήμουν ο μόνος που ήξερε να μιλάει αραβικά προσποιήθηκα ότι δεν καταλάβαινα λέξη από τα γράμματα και ο Λοχαγός αποφάσισε να φυλάξει προσεκτικά την πανοπλία στην σκηνή του, για να την προσθέσει στα λάφυρα του αυτοκράτορα. Η *Πανοπλία* για την ώρα ήταν ασφαλισμένη και για τις τρεις επόμενες μέρες ζήτησα συντετριμμένος συγχώρεση για τον άδικο θάνατο που είχα αναγκαστεί να προκαλέσω. Σημείωσα προσεκτικά στη μνήμη μου το όνομά του και τον τόπο καταγωγής του και ορκίστηκα ότι μία μέρα θα έβρισκα την οικογένειά του και θα επανόρθωνα το κακό που του είχα κάνει. Ήταν ο τρίτος όρκος που έπαιρνα από την μέρα που είχαμε φύγει από τα Πυρηναία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Καθώς οι άνδρες γύρω μου τσακόνονταν για το ποιος θα κάτσει περισσότερο στη σκιά του αχρηστευμένου Πύργου, βρήκα ευκαιρία να χαθώ και να τρυπώσω σε μία μεγάλη, αφύλακτη σκηνή όπου είχαμε τα σακίδια και τα δέματα που κουβαλούσαμε. Με χέρια που έτρεμαν, καθώς άκουγα το βουητό από τις παρατάξεις μας να καταλαγιάζει, τράβηξα τα κουρέλια που σκέπαζαν την αστραφτερή πανοπλία και την αντίκρισα με συγκίνηση για μία ακόμα φορά.

Έσφιξα τα λουριά του θώρακα στο στήθος μου και φόρεσα το κράνος, την ίδια ώρα που από μακριά, σαν ηχώ που έσβηνε, έφτανε στ' αυτιά μου η φωνή του Αυτοκράτορα. Ξεχώρισα το κομμάτι του λόγου του που μιλούσε για Θεϊκή εύνοια. Μνημόνευσε μία παράγραφο από το Ιερό Ευαγγέλιο και είπε ότι «ο Θεός θα βοηθούσε τους πιστούς του να εξολοθρεύσουν τον καταραμένο Βασιλιά Μοχάμεντ». Κατένευσα νοερά για να δείξω ότι συμφωνώ.

Σήκωσα την βαριά ασπίδα μου που κάποτε είχε χρησιμοποιήσει ένα Γερμανός ήρωας για να αποκρούσει τα χτυπήματα δώδεκα γιγάντων και τράβηξα τη λόγχη μου με την οποία πριν από έναν αιώνα ο Καβαλάρης είχε σκοτώσει τον Μαύρο Δράκο. Πέρασα στον λαιμό μου το φυλαχτό που είχα πάρει από τα χέρια ενός χωρικού, που είχα βρει να πεθαίνει από πληγές που του είχαν ανοίξει ληστές και διάβασα ανάποδα την σκαλισμένη γραφή γύρω από το σύμβολο: «Σφραγίς Σολομόνος, αποδιόξον παν κακόν από του φορούντος.»

Γονάτισα, καθάρισα τη σκέψη μου, απομονώθηκα απ' το περιβάλλον και προσευχήθηκα στον Θεό γιατί είχε ξημερώσει ακόμα μία σκοτεινή μέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Όταν βγήκα από την σκηνή οι ήχοι της μάχης όχι μόνο πλησίαζαν αλλά και διαφόρων ειδών βλήματα είχαν αρχίσει να πέφτουν προς το μέρος μας. Μπροστά και γύρω μας επικρατούσε το απόλυτο χάος. Καπνοί, κραυγές, σκόνη και κατάρρες είχαν σηκώσει ένα κουρνιαχτό που θόλωνε την όραση και έκλεβε το θάρρος μέσα απ' τους γενναιότερους.

Στην αρχή της μάχης είχε εμφανιστεί ένα όραμα στον ουρανό το οποίο χαιρέτισαν με αλλόφρονες πανηγυρισμούς οι στρατιώτες της Αυτοκρατορίας. Ένας Ιππότης κρατώντας στο ένα χέρι ένα σπαθί και στο άλλο μία εικόνα σκότωνε έναν πεσμένο εχθρό. Αμέσως, όμως το περίγραμμα του Ιππότη άρχισε να σβήνει και την θέση πήρε το κεφάλι ενός Δαίμονα. Άνοιξε το στόμα του και από μέσα ξεπήδησαν φλόγες που έβαψαν με ένα βαθύ κόκκινο τον ουρανό και έκρυσαν τον ήλιο.

Ο στρατός του Μοχάμεντ, παρακινούμενος από μία παράλογη αποφασιστικότητα διάνυσε σχεδόν μισό μίλι δεχόμενος βροχή από βέλη, βλήματα κι ακόντια και έπεσε με υπερφυσική ορμή στις πρώτες γραμμές μας, αδιαφορώντας ολότελα για απώλειες. Μύριοι ιππείς με μαύρες πανοπλίες και σκαλισμένα φτερά, κέρατα κι αγκάθια σε όλο τους το σώμα, σχημάτισαν μία τεράστια σφήνα και όρμησαν ενάντια στις γραμμές των παρατεταγμένων πεζικάριών μας, διαλύοντάς την ακαριαία.

Οι υπερμεγέθεις βαλλίστρες τους έριχναν τρομερά βλήματα σε διπλάσια απόσταση απ' τις δικές μας και οι μπάλες φωτιές που εκτόξευαν οι καταφλέκτες μας, έσβηναν πριν καν προλάβουν να φτάσουν στο έδαφος. Στο αριστερό μέρος της παράταξής μας, οι κλιβανάριοι μαζί με ιπποτοξότες και την επίλεκτη φρουρά των παλατινών γύρω από τον Αυτοκράτορα, φαινόταν να κρατούν σταθερές τις γραμμές τους, αλλά σύντομα θα είχαν περικυκλωθεί από την πλημμυρίδα των ατελείωτων εχθρών.

Στο κέντρο του στρατού μας που τώρα κουρελιάζονταν βίαια από τις ασυγκράτητες επιθέσεις των εχθρών, ξεχώριζε κάμποσες πιθαμές πάνω από τα κεφάλια όλων ο Μοχάμεντ ο Αθάνατος που εξολόθρευε οποιονδήποτε βρίσκονταν στο διάβα του. Ξεχώριζε σαν βιβλική μορφή στο πεδίο της μάχης και άλλοτε καλύπτονταν ως το κεφάλι απ' τα κύματα των απελπισμένων αυτοκρατορικών που έπεφταν πάνω του κι άλλοτε έβγαινε στην επιφάνεια βουτηγμένος στο αίμα.

Είχε έρθει η ώρα. Γύρισα τα μάτια μου προς τον ουρανό και προσπάθησα να τρυπήσω το απαίσιο εκείνο πορφυρό χρώμα που τον είχε σκεπάσει. «Τοις όμμασιν υποτέταγμαi», ψιθύρισα και άρπαξα με δύναμη τα γκέμια από ένα λευκό άλογο που περιφέρονταν χαμένο. Ίπευσα, ύψωσα την λόγχη μου στον ουρανό και φώναξα με φωνή που ακούστηκε σαν να προέρχονταν από τα βάθη της Αβύσσου: «Μοχάμεντ! Μοχάμεντ!!» κάλεσα δύο φορές τον Αθάνατο Βασιλέα. «Η Βασιλεία σου τερματίζεται σήμερα! Είθε να κάνεις ειρήνη με τον Θεό», φώναξα στα Αραβικά και η φωνή μου έφτασε ως τα τείχη της Πόλης, όπως ορκίζονται όσοι βρίσκονταν εκείνη την ημέρα εκεί.

Ο Μοχάμεντ ο Αθάνατος με άκουσε και αν ακόμα αυτά τα λόγια έκαψαν σαν φωτιά τις σάρκες του δεν το έδειξε. Έστρεψε το θηριώδες άλογο του προς το μέρος μου και τράβηξε τα χαλινάρια για να το σηκώσει όρθιο στα δύο του πόδια.

Η υπερφυσικά δυνατή φωνή μου είχε κάνει τον φόβο να φωλιάσει στις καρδιές των εχθρών και ψίθυροι πέταξαν ανάμεσα στους αλλόπιστους, που αναγνώρισαν τα αραβικά σύμβολα που άστραφταν πάνω μου και τους τύφλωναν. Άλλοι είπαν ότι είμαι ο ίδιος ο Ωριμάσδης που επέστρεψε και άλλοι ότι ο Αριμάν είχε πάρει σάρκα και οστά για να τους τιμωρήσει.

Μέσα στη σύγχυση που ακολούθησε έμπηξα τα γόνατά μου στα πλευρά του αλόγου και βάλθηκα να καλπάζω σαν τρελός προς τον Μοχάμεντ και μέσα από τα στίφη των

εμβρόντητων στρατιωτών του. Όσα βέλη ρίχτηκαν από τους Άραβες σωματοφύλακές του, εξοστρακίστηκαν πάνω στην πανοπλία μου και όσες πέτρες μου έριξαν οι καταπέλτες τους, χτύπησαν σαν πετραδάκια στην ασπίδα μου και τινάχθηκαν μακριά.

Καθώς πλησίαζα τον Μοχάμεντ άκουσα μάγους που βρίσκονταν σε άλογα γύρω του να ψέλνουν κατάρες εναντίον μου, όμως τα ιερά σύμβολα στην πανοπλία μου μπερδεύτηκαν στα λόγια τους και τις καθρέφτισαν πίσω στα μάτια τους. Ιερή μανία τους κεραυνοβόλησε τρυπώντας το πέπλο του ουρανού και αφήνοντας σωρούς από στάχτες, στις θέσεις τους.

Ο Μοχάμεντ σήκωσε με τα δύο χέρια το σπαθί του για να με χτυπήσει, αλλά όλη η δύναμή του είχε κιόλας στραγγίξει από το σώμα του. Δεν μπόρεσα να αποφύγω το χτύπημα του μολυσμένου σπαθιού του, αλλά με όλη μου τη δύναμη και την πίστη τον κάρφωσα με την λόγχη μου, που τον διαπέρασε και τον έστειλε να κυλιστεί στο χώμα με σφοδρότητα. Το άλογό μου τρυπημένο από βέλη και χτυπημένο από σπαθιές ξεφύσηξε και κατέρρευσε ενώ εγώ με δυσκολία στάθηκα όρθιος, πηδώντας απ' τη σέλα. Ένιωθα ρυάκια αίματος να κυλούν στο σώμα μου κάτω απ' το μέταλλο, αλλά δεν έδωσα σημασία. Ασθμαίνοντας έφτασα πάνω από το κουφάρι του Μοχάμεντ και βεβαιώθηκα ότι είχε εξοριστεί πλέον από αυτόν τον κόσμο.

Οι τρομοκρατημένοι στρατιώτες του άφησαν κραυγές να βγουν από τα στόματά τους και άρχισαν να τρέχουν όσο πιο μακριά γίνονταν από εμένα. Οι ιππείς μας έχοντας αναθαρρήσει τους κυνήγησαν και μέχρι το βράδυ τα απομεινάρια της στρατιάς των εχθρών είχαν κιόλας τρέξει τόσο μακριά που είχαν βγει από τα σύνορα της Αυτοκρατορίας.

Όσο για μένα, κατόρθωσα να εξαφανιστώ μέσα στο πλήθος και να γυρίσω για λίγο πίσω στην πολυαγαπημένη μου πατρίδα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

«Δεν έχει σημασία που γεννήθηκα γιατί αυτή δεν ήταν ποτέ η πατρίδα μου. Σημασία έχει στο τι πίστεψα. Μαζί με τον τύρανο Μοχάμεντ τον Αθάνατο έχει τελειώσει και η δική μου εποχή.

Όσα έγγραφα ήταν για να μείνει η θύμηση όσων πολέμησαν και έπεσαν. Αυτή η επιγραφή δεν είναι για να δείχνει στους διαβάτες τον τάφο ενός καταραμένου, αλλά τον τάφο σαράντα χιλιάδων ευλογημένων.»

-Επιγραφή γραμμένη στα ελληνικά, στην μέση της ερήμου του Μοζουάρ, στο Βόρειο Ιράκ. Έχει χρονολογηθεί στα μέσα του έκτου αιώνα μ.Χ., αλλά οι αρχαιολόγοι δεν την έχουν συνδέσει με κανένα γεγονός εκείνης της περιόδου. Ο συγγραφέας και οι σκοποί του παραμένουν άγνωστοι.